

*Alfredo José Espinoza Mateus
quitói (Ecuador) érsek homíliája*

A zsoltárban azt olvassuk: „*Minden élő dicsérje az Urat!*” Dicsérjük őt szentélyében, hatalmas tetteiért, dicsérjük őt hárfával és citerával és dicsérjük őt életünkkel, dicsérjük őt abban a szeretetben, amivel másokat szeretünk, dicsérjük őt azzal, hogy a másik arcomat is odafordítom azok felé, akik engem megbántanak, dicsérjük őt azzal, hogy szeretjük ellenségeinket, jót teszünk, és nem várunk cserébe semmit, dicsérjük őt úgy, hogy olyan irgalmas lesz a szívünk, mint a mi Atyánknak, Istenünknek.

Dicsérjük és adjunk hálát az Úrnak az eucharisztikus jelenléteért. Köztünk járt, elkísért bennünket minden nap az életünk útján. Dicsérjük azért is, mert a világjárvány idején, amely annyira sok fájdalmat és szenvedést okozott, az eucharisztikus jelenléte megerősített bennünket, és megtanította nekünk, hogyan kell megbirkózni a betegséggel, a halállal és a sírással.

Ferenc pápa kifejezetten ezt mondja: „*Legyen Krisztus teste és vére mindenki számára jelenlét és támasz a nehézségek közepette, földöntúli vigasztalás a mindennapok szenvedésében és az örök feltámadás záloga.*”

Szent Pál emlékeztet bennünket arra, hogy „Isten választottai” vagyunk. Ez arra kötelez bennünket, hogy magukra öltük életünk során „az irgalmasságot, a jóságot, a szelídséget és a türelmet”, de mindenekelőtt arra kötelez bennünket, hogy szeressük egymást és éljünk egyetértésben, „mert ez a tökéletesség köteléke”. Tegyük fel magunknak a kérdést: Tudjuk-e, hogyan kell szeretni? Nehéz nekünk szeretni? Miért nem szeretünk sokszor? Mi zárja be szívünket a szeretet előtt? Mi akadályoz meg bennünket abban, hogy tudjuk, hogyan kell megbocsátani és befogadni azt, aki bánt?

Jézus pedig arra hív bennünket, hogy hallgassuk meg világos és egyértelmű üzenetét: „*Nektek, akik hallgattok, ezt mondom: Szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót gyűlölőitekkel. Azokra, akik átkoznak benneteket, mondjátok áldást, és imádkozzatok rágalalmazóitekért!*” Ahogy

Ferenc pápa mondja: „*Rettenetesen nehéz szeretni ellenségeinket. Azokat, akik üldöznek bennünket és szenvedést okoznak nekünk (...), azonban ez az az út, amelyet Jézus mutatott nekünk. Jézus maga is végigjárta ezt az utat a mi üdvösségünk érdekében.*”

Vannak ellenségeink? Réálisan kell látnunk. Igen, nekünk is vannak ellenségeink. „*Mindannyiunknak vannak ellenségei, mindannyiunknak. Néhány ellenségünk gyengébb, néhányuk erősebb. Sőt, sokszor mi magunk is mások ellenségeivé válunk; egyszerűen nem szeretjük őket. Jézus azt mondja nekünk, hogy szeretnünk kell ellenségeinket*” (Ferenc pápa).

Mit tegyünk és hogyan szeressük az ellenségeinket? Először az Atyára kell tekintenünk. A mi Atyánk Isten. Észre kell vennünk, hogy Isten irgalmas: „*Legyetek hát irgalmasok, amint Atyátok is irgalmas!*” Utánozzuk hát az Atyát, azt az Atyaistent, aki szeret bennünket, aki nem ítélkezik, aki nem ítél el, aki megbocsát, aki önzetlen szeretettel szeret. Tökéletesnek kell lennünk, amint a mi Atyánk is tökéletes.

A második út az, hogy imádkozzunk, imádkozzunk ellenségeinkért. Valóban imádkozzunk azokért, akik bántottak bennünket? Valóban imádkozzunk azért, aki megbánt bennünket? Valóban imádkozzunk azért, aki üldöz bennünket? Imádkoznunk kell, nemcsak akkor, mikor ellenségeink vannak, hanem akkor is, ha némi ellenszenvet, némi ellenségeskedést észlelünk. Az ellenség szeretete nem választás kérdése. Ez a keresztyén életünk központi és meghatározó sajátossága. Ez nem olyan dolog, amit ha akarunk, eldönthetünk. Ez parancs. Jézus nagyon jól tudja, hogy az ellenség szeretete olyan dolog, amely meghaladja a képességeinket. De Jézus éppen ezért lett emberré: nem azért, hogy olyannak hagyjon bennünket, amilyenek voltunk, hanem azért, hogy nagyobb szeretetre képes férfivá és nővé alakulhassunk általa. Hogy képesek legyünk Jézus Atyját és saját magunkat jobban szeretni.

És nekünk ma erőt kell mérítenünk az Eucharisziából. Ez az erő kell, hogy életünk dobogó szívévé váljon. Az Egyház dobogó szívévé. Az Eucharisztia nem elválaszt engem a többi embertől. Nem vehetem magamhoz Krisztust úgy, hogy csak magamra gondolok. Az Eucharisztia összeköt, erőt ad, arra indít, hogy találkozzam a testvéremmel, még azzal is, aki nem szeret engem. Egyé kell válnunk Krisztussal és a testvéremmel, aki mellettem van. A testvéremmel, akinek szüksége van rám, a testvérem-

mel, aki beteg, a testvéremmel, akit elhagytak, a testvéremmel, aki veszélyben van, a testvéremmel, aki távol került tőlem, a testvéremmel, aki megbántott engem, a testvéremmel, aki nem szeret engem.

Csak így tudunk helyet készíteni magunknak fent, az örökkévalóságban, amikor egygé válunk Krisztussal és testvérünkkel. Az Úr megkérdezi majd tőlünk, hogy hogyan bántunk a testvéreinkkel. Megkérdezi majd tőlünk, hogy adtunk-e nekik ételt, adtunk-e nekik italt, felöltöztettük-e őket, elmentünk-e hozzájuk, befogadtuk-e őket. Ha egygé válunk az Úrral és egygé válunk a testvéreinkkel, akkor helyünk lesz a mennyben. Az Úr azt is meg fogja kérdezni majd tőlünk, hogy irgalmasak voltunk-e, mint ahogy a mi Atyánk is irgalmas Atya. Ne felejtjük el, hogy *„Aki hallgat Jézusra, aki a nehézségek ellenére is igyekszik követni őt, Isten gyermekévé válik, és valóban hasonlítani kezd a Mennyei Atyára. Képessé válunk olyan dolgokra, amelyekről soha nem gondoltuk volna, hogy ki tudjuk mondani, vagy meg tudjuk tenni”* (Ferenc pápa).

Váljunk a szeretet hordozóivá. Az Eucharisztia tegyen mindannyiunkat az Úr szeretetének hordozóivá. Nincs semmi, ami nagyobb és gyümölcsözőbb a szeretetnél. A szeretet méltóságot kölcsönöz mindannyiunknak. Ha nem szeretünk, ha a gyűlölet és a bosszú irányítja az életünket, akkor tönkretelhetjük azt a csodálatos szépséget, amivel Isten képmásaiként, Isten kiválasztottaiként ragyoghatunk.

Válasszuk a szeretetet, és válasszuk azt, hogy szeretettel válaszolunk a sérelmekre és a gonoszságra. Ha így cselekszünk, akkor az *„irgalmaság útján kezdünk járni. Olyan út ez, amely az életünket alapjaiban változtatja majd meg”* (Ferenc pápa). Legyünk mi ennek a mindent megváltoztató szeretetnek a hordozói. Menjünk el innen, menjünk el Budapestről a világ minden részére, úgy, hogy akarjuk, hogy a szeretet alapjaiban változtasson meg mindent. És így, ezzel a szeretettel át fogjuk alakítani a világunkat.

Menjünk ezen az úton, Budapeستől Quitóig, és éljünk a szeretet mindent felforgató erejében. 2024-ben szeretettel várjuk mindannyiőtoakat „Carita de Dios”-ban, magyarul „Isten csodálatos arcában”, ahogy Quitót szokták hívni. Várunk benneteket Ecuadorban, az Egyenlítő országában. Gyertek el a „Világ Közepéhez”, ahol az Eucharisztia szeretete hajt majd bennünket a szeretet mindent elsöprő ölelésébe, amiben megtudjuk, hogyan kell megtörni, szétosztani és megosztani életünket a társadalom ki-

vetett testvéreivel. Eljutva a megbocsátás szeretetétől az együttérzés szeretetéig.

A 2024-es Quitói Eucharisztikus Kongresszus témája Jézus Szent Szíve lesz. Ekkor ünnepeljük majd a 150. évfordulóját annak, hogy Ecuadort felajánlottuk Jézus Szent Szívének. Ez a Szív ugyanaz a szív, amely szeretetre és irgalomra tanít.

Áldjon meg bennünket Mária, az El Quinche-i Szűzanya, aki a Quitói Főegyházmegye patrónusa, aki az Irgalmas Szeretet Anyja. Ő kísérjen el bennünket a 2024-ig tartó quitói úton. Úgy legyen!